

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Pf.I.20.149/2014/3. szám

A Debreceni Ítéltábla a Marosvölgyi Ügyvédi Iroda (ügyintéző: Dr. Marosvölgyi Tamás ügyvéd, címe) által képviselt felperes neve (címe) felperesnek - a B-né dr. L. É. jogtanácsos által képviselt alperes neve (cím) II. rendű alperes ellen közigazgatási jogkörben okozott kár megfizetése iránt indított perében a Miskolci Törvényszék 10.P.20.860/2013/23. számú ítélete ellen a felperes részéről 25. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

ítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül 20 000 (Húszezer) Ft másodfokú perköltséget.

Megállapítja, hogy a le nem rótt 64 000 (Hatvannégyezer) forint összegű fellebbezési illeték az állam terhéen marad.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás:

A felperes ellen - többek között - a 2010. november 8-án 21 óra 35 perckor, a 2011. június 1-jén 20 óra 55 perckor és a 2011. szeptember 9-én 20 órakor elkövetett közúti közlekedési szabályok kisebb fokú megsértése miatt a "X" Rendőrkapitányság Szabálysértési Hatósága folytatott eljárást, melynek eredményeképpen a felperest 2010. december 16-án kelt határozatával 24 000 Ft, 2011. július 20-án kelt határozatával 18 000 Ft pénzbírsággal sújtotta, illetve a 2011. december 1-jén kelt határozatával figyelmeztetésben részesítette.

A felperes a határozatok ellen kifogással élt, majd tárgyalás tartása iránti kérelmére lefolytatott eljárásban a Mezőkövesdi Városi Bíróság 1.Szkt.280/2011/2., 1.Szkt.45/2012/7.

és 1.Szkt.27/2012/6. szám alatti végzésével az elsőfokú hatóság határozatát és a bíróság korábbi végzését hatályon kívül helyezte és az eljárást megszüntette.

Az eljárások alapját az képezte, hogy közúti ellenőrzés során megállapították, hogy a felperes az édesanyja üzemben tartásában lévő..... forgalmi rendszámú **Y** illetve forgalmi rendszámú **q** személygépkocsi első ablakai a megengedettnél sötétebb fóliával voltak bevonva, azaz vizuálisan sötétnek látszottak, illetve az **Y** gépjárművön sport kipufogódob volt felszerelve, a felperes műbizonylatot a helyszínen bemutatni nem tudott. A szabálysértési ügyben eljáró bíróság határozatában azt állapította meg, hogy a rendőri feljelentésben foglaltak, a rendőr-tanúk és az eljárás alá vont személy vallomása között meglévő lényeges ellentmondások teljes feloldása nem vezetett eredményre, mert megnyugtató módon nem kerültek tisztázásra az elkövetés lényeges körülményei. Szakértelemhez kötött, kizárólag ezáltal megállapítható, hitelesített objektív adatok ugyanis az ügyben nem állnak rendelkezésre, melyek alapján bizonyossággal lehet arra következtetést levonni, hogy a rendőri feljelentés időpontjában milyen műszaki megoldást alkalmaztak a gépjárművön, fényáteresztő-képességet csökkentő fóliával felszereltek voltak-e a vezetőtéri ablakok üvegei, és ha igen, azok a jogszabályi előírásoknak maradéktalanul megfeleltek-e. Mivel kétséget kizáróan nem bizonyított tény nem értékelhető az eljárás alá vont terhére, ezért a szabálysértési határozatot hatályon kívül helyezte és az eljárást bizonyítottság hiányában megszüntette.

A felperes keresetében 200 000 Ft vagyoni és 600 000 Ft nem vagyoni kártérítés megfizetésére kérte kötelezni az alperest közigazgatási jogkörben okozott kár megfizetése címén. Arra hivatkozott, hogy az alperes alkalmazottai a felperest nem szabályszerűen igazoltatták, amikor hátulról közeledve, hang- és fényjelzés alkalmazása nélkül állították ki a forgalomból, a felperest büntetett előélete miatt folyamatos atrocitások érik, szándékosan generálnak eljárásokat vele szemben a kereseti tényelőadással érintett körben, folyamatos célpontja az intézkedő rendőröknek **X-en**, negatív diszkriminációjú intézkedéseket tesznek a felperes által hivatkozott eljárásokban. Mindezek pszichésen a felperest nagymértékben megviselik, korábbi cselekedetért büntetését letöltötte, új életet kezdett, a múltját próbálja elfelejteni, de az alaptalan eljárások mindig feltépték a régmúlt sebeit. Amíg a szabálysértési eljárások jogerősen be nem fejeződtek, nem is nagyon mert gépjárműbe ülni, mivel újabb atrocitásoknak nem akarta kitenni magát.

Az alperes a kereset elutasítását kérte. Hivatkozott arra, hogy jogellenesség csak kirívóan súlyos jogsértés, a bizonyítékok kirívóan okszerűtlen mérlegelése esetén lenne megállapítható, azonban az alperes alkalmazottai ilyen magatartást nem fejtettek ki. Vitatta az összecszerűséget is.

Az elsőfokú bíróság széleskörű bizonyítási eljárás lefolytatását követően 10.P.20.860/2013/23. számú ítéletével a felperes keresetét elutasította és arra kötelezte, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül 40 000 Ft perköltséget. Megállapította, hogy a le nem rótt 48 000 Ft eljárási illetéket az állam viseli.

Határozatának indokolásában kifejtette, hogy a Ptk. 349. §-ának (1) bekezdése értelmében a kártérítési felelősséget csak akkor lehet megállapítani, ha a kár rendes jogorvoslattal nem

volt elhárítható, illetőleg a károsult a kár elhárítására alkalmas rendes jogorvoslati lehetőségeket igénybe vette. A különös feltételek a szabálysértési eljárásokkal kapcsolatban részben megvalósultak, mert a felperes jogorvoslatot terjesztett elő az elsőfokú határozatokkal szemben. Az igazoltatással kapcsolatban azonban a különös feltétel kimerítésre nem került, mert a felperes maga sem vitatta, hogy panaszbejelentéssel az intézkedések ellen nem élt. Álláspontja szerint a kifogásolt határozatok kirívóan okszerűtlen mérlegelést nem tartalmaztak, bár tényként megállapítható volt, hogy igazságügyi szakértő bevonására a sötétítő ablakfólia átláthatóságának megállapítása érdekében nem került sor, de a határozat meghozatalának időpontjában az intézkedő rendőrök személyes észlelése és az észlelés kapcsán rögzített tények és bizonyítékok csoportosítása alapján okszerű határozathozatalra került sor. Miután a szabálysértési ügyben eljáró bíróság határozatában úgy foglalt állást, hogy bizonyítottság hiányában a szabálysértés elkövetése nem állapítható meg, a felperes érdekei jogorvoslást nyertek.

A felperes nem bizonyította, hogy szabálytalanul igazoltatták továbbá, hogy büntetett előélete miatt érik folyamatosan atrocitások, és az alperes alkalmazottai szándékosan generálnak vele szemben eljárásokat. Rögzítette, hogy a felperes személyhez fűződő jog megsértésének megállapítása iránti keresetét nem tartotta fenn, de az egyébként sem vezetett volna eredményre.

A pervesztes felperest az alperes javára a 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet alapján kötelezte perköltség megfizetésére, továbbá a felperes teljes személyes költségmentessége következtében rögzítette, hogy a le nem rótt eljárási illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, melyben az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatásával a kereseti kérelmének történő helyt adást és javára első- és másodfokú perköltség megfizetését kérte. Fellebbezése indokaként előadta, hogy az elsőfokú eljárásban a bizonyítékok csatolásra kerültek, az atrocitásokat észlelő személyek tanúkénti meghallgatására sor került. Ezek alapján megállapítható, hogy vele szemben a rendőri intézkedések jogszerűtlenek voltak, ezt bizonyítja az is, hogy a szabálysértési bíróság az eljárást megszüntette arra hivatkozással, hogy nem volt bizonyítható a szabálysértés. Álláspontja továbbra is az volt, hogy az alperes alkalmazottai jogellenes magatartást tanúsítottak az igazoltatások során, amit az is bizonyít, hogy több alkalommal indítottak ellene ugyanazon okból eljárást és valamennyi eljárás megszüntetésre került a bírósági szakban.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helyes indokai mellett történő helybenhagyását kérte és javára másodfokú perköltség megállapítását kérte.

A fellebbezés alaptalan.

Az elsőfokú bíróság széleskörű bizonyítási eljárás lefolytatásának eredményeképpen a tényállást helyesen állapította meg, az abból levont következtetése is megalapozott volt.

A felperes államigazgatási jogkörben okozott kárért való felelősség miatt perelte az alperest, melyre alkalmazni kellett a kártérítési felelősség Ptk. 339. §-ának (1) bekezdésében írt általános szabályát is. Ezért a kártérítési felelősség akkor állapítható meg, ha bizonyított az alperes jogellenes magatartása, a felperes kára, a kettő közötti okozati összefüggés, és az alperes a felróhatóság alól nem tudja magát kimenteni. További, a Ptk. 349. §-ának (1) bekezdésében szabályozott speciális feltétele az államigazgatási jogkörben okozott kárért való felelősség megállapításának az, hogy a kár rendes jogorvoslattal nem volt elhárítható, illetőleg a károsult a kár elhárítására alkalmas rendes jogorvoslati lehetőséget igénybe vette.

Helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a Ptk. 349. §-a szerinti kárfelelősség különös feltételei a perbeli esetben nem álltak fenn. A rendőri intézkedéssel szemben a jogszabályokban biztosított panaszjog a kár elhárítására alkalmas jogorvoslati eszköz. Ezzel a jogával a felperes nem élt, így a vele szemben foganatosított intézkedéssel szemben a rendelkezésre álló rendes jogorvoslatot nem merítette ki.

Emellett hiányoztak a kártérítési felelősség Ptk. 339. §-ának (1) bekezdésében írt általános feltételei is. Az ítélezési gyakorlat szerint a jogalkalmazó szerv kártérítő felelősségét önmagában a téves jogalkalmazás nem alapozza meg, annak megállapítását csak a kirívóan súlyos jogalkalmazási tévedés teszi lehetővé.

Az elsőfokú bíróság vizsgálta, hogy az alperest milyen kötelezettség terheli és milyen magatartást tanúsított. Csak a kettő összevetése alapján állapítható meg, hogy magatartása jogellenes, illetve felróható volt-e. A szabálysértési eljárás során a végzések hatályon kívül helyezésére és az eljárás megszüntetésére a kétséget kizáró bizonyítottság hiánya miatt került sor. Az eltérő mérlegelés károkozó magatartásnak nem minősül, az alperes eljárása nem volt kirívóan okszerűtlen jogalkalmazás következménye, így a közigazgatási szerv kártérítési felelősségét sem lehet megállapítani.

A fellebbezés szükségeltette kiegészítéssel az elsőfokú bíróság mindenben helyes ítéletét az ítéletábra a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A felperes fellebbezése eredménytelen volt, ezért a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján kötelezte az ítéletábra az alperes részére a Pp. 217. §-ának (1) bekezdése szerinti teljesítési határidővel a 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet 3. §-a (2) bekezdésének a) pontja és (5) bekezdése alapján másodfokú perköltség megfizetésére.

A le nem rótt, az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 46. §-ának (1) bekezdése szerinti 64 000 Ft összegű fellebbezési illeték a felperes személyes költségmentességére tekintettel a 6/1986.(VI.26.) IM rendelet 13. §-ának (1) bekezdése és 14. §-a alapján az állam terhén marad.

D e b r e c e n, 2014. május 22.

Dr. Csikiné dr. Gyuranecz Márta s.k. a tanács elnöke, Dr. Pribula László s.k. bírő, Dr. Kocsis Ottília s.k. bírő

A kiadmány hitel  l:

tisztviselő